

## อาทิตยที่ 24 เทศกาลธรรมดา

**ข่าวดี** มธ 18:21-35

<sup>21</sup> เปโตรเข้ามาทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพี่น้องทำผิดต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องยกโทษให้เขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือไม่” <sup>22</sup> พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าต้องยกโทษให้เจ็ดครั้ง แต่ต้องยกโทษให้เจ็ดคูณเจ็ดสิบครั้ง”

<sup>23</sup> อาณาจักรสวรรค์เปรียบได้กับกษัตริย์พระองค์หนึ่ง ทรงประสงค์จะตรวจบัญชีหนี้สินของผู้รับใช้ <sup>24</sup> ขณะที่ทรงเริ่มตรวจบัญชีนั้น มีผู้นำชายผู้หนึ่งเข้ามา ชายผู้นี้เป็นหนี้และเป็นพันล้านบาท <sup>25</sup> เขาไม่มีสิ่งใดจะชำระหนี้ได้ กษัตริย์จึงตรัสสั่งให้ขายทั้งตัวเขา บุตรภรรยาและทรัพย์สินทั้งหมดเพื่อใช้หนี้ <sup>26</sup> ผู้รับใช้กราบพระบาททูลอ้อนวอนว่า ‘ขอทรงพระกรุณาผิดหนี้ไว้ก่อนเถิด แล้วข้าพเจ้าจะชำระหนี้ให้ทั้งหมด’ <sup>27</sup> กษัตริย์ทรงสงสารจึงทรงปล่อยเขาไปและทรงยกหนี้ให้ <sup>28</sup> ขณะที่ผู้รับใช้ออกไป ก็พบเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกันซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่ไม่กี่พันบาท เขาเข้าไปคว้าคอบีบไว้แน่น พูดว่า ‘เจ้าเป็นหนี้ข้าอยู่เท่าไร จงจ่ายให้หมด’ <sup>29</sup> เพื่อนคนนั้นคุกเข่าลงอ้อนวอนว่า ‘กรุณาผิดหนี้ไว้ก่อนเถิด แล้วข้าพเจ้าจะชำระหนี้ให้’ <sup>30</sup> แต่เขาไม่ยอมฟัง นำลูกหนี้ไปขังไว้จนกว่าจะชำระหนี้ให้หมด <sup>31</sup> เพื่อนผู้รับใช้อื่น ๆ เห็นดังนั้นต่างสลดใจมาก จึงนำความทั้งหมดไปทูลกษัตริย์ <sup>32</sup> พระองค์จึงทรงเรียกชายผู้นั้นมา ตรัสว่า ‘เจ้าคนสารเลว ข้ายกหนี้สินของเจ้าทั้งหมดเพราะเจ้าขอร้อง <sup>33</sup> เจ้าต้องเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนกับที่ข้าได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ’ <sup>34</sup> กษัตริย์กริ้วมาก ตรัสสั่งให้นำผู้รับใช้คนนั้นไปทรมานจนกว่าจะชำระหนี้หมดสิ้น <sup>35</sup> พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์จะทรงกระทำต่อท่านทำนองเดียวกัน ถ้าท่านแต่ละคนไม่ยอมยกโทษให้พี่น้องจากใจจริง”

\*\*\*\*\*

วันนี้เราเป็นหนี้บุญคุณเปโตรสำหรับความปากไวของท่าน หลายครั้งหลายหนที่ความผลิผลามของท่านนำไปสู่คำสอนอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูเจ้า

ท่านถามพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพี่น้องทำผิดต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องยกโทษให้เขาสักกี่ครั้ง” พร้อมกับตอบคำถามเองโดยเสนอว่า “ถึงเจ็ดครั้งหรือไม่”

อันที่จริงข้อเสนอ “เจ็ดครั้ง” ของเปโตรไม่ใช่ไม่มีที่มา พวกเรารับบีสอนว่าเราต้องยกโทษให้พี่น้องสามครั้ง อย่างเช่น รับบีโยเซฟบุตรของฮานีนา และรับบีโยเซฟบุตรของเยซูดาสอนเหมือนกันว่า “ผู้ที่ร้องขอการอภัยจากพี่น้อง สามารถทำได้ไม่เกินสามครั้ง”

เหตุผลของพวกเรารับบีได้มาจากคำกล่าวโทษของประกาศกอาโมสที่ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ‘เพราะกรุงดามัสกัสได้ล่วงละเมิดสามครั้ง และสี่ครั้งเราจะตัดสินลงโทษและจะไม่กลับคำ’” (อมส 1:3-4) นอกจากนี้เมืองกาซา เมืองไทรส เมืองเอโดม คนอัมโมน ชาวโมอับ ชาวยูดาห์ และชาวอิสราเอล (อมส 1:6,9,11,13; 2:1,4,6) ก็ล่วงละเมิดแต่ถูกกล่าวโทษในทำนองเดียวกัน ในเมื่อพระเจ้ายังทรงยกโทษให้แก่การล่วงละเมิดเพียงสามครั้ง หากเกิดการล่วงละเมิดครั้งที่สี่

ขึ้นมาพระองค์จะทรงลงโทษชนิดไม่กลับคำ มนุษย์จะใจดีกว่าพระเจ้าได้อย่างไรกัน การให้อภัยจึงถูกจำกัดอยู่เพียงสามครั้ง

ตัวเลขที่เปโตรเสนอนั้นเป็นสองเท่าของพวกรับบี แถมยังเผื่อเหลือเผื่อขาดไว้อีกหนึ่งครั้ง รวมเป็นเจ็ดครั้งด้วยกัน เปโตรคิดว่าข้อเสนอนี้เหนือชั้นกว่าคำสอนของรับบีมากและหวังว่าจะได้รับคำชมเชยจากพระเยซูเจ้า

แต่พระองค์กลับตอบว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าต้องยกโทษให้เจ็ดครั้ง แต่ต้องยกโทษให้เจ็ดครั้งเจ็ดสิบครั้ง” ซึ่งหมายความว่า การยกโทษนั้นไม่อาจนับครั้งได้ และต้องไม่มีข้อจำกัดใดๆ ทั้งสิ้น

พร้อมกันนี้ พระองค์ทรงเล่านิทานเปรียบเทียบเกี่ยวกับผู้รับใช้ที่ได้รับการยกหนี้จำนวนมหาศาล แต่กลับไร้เมตตาต่อเพื่อนผู้รับใช้ซึ่งติดหนี้เพียงเล็กน้อย นิทานเปรียบเทียบเรื่องนี้ตอกย้ำคำสอนของพระองค์ที่ว่า

1. **เราจำเป็นต้องให้อภัยเพื่อจะได้รับการอภัย** ความคิดนี้มีอยู่ทั่วไปในพระธรรมใหม่ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้มีใจเมตตาย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับพระเมตตา” (มธ 5:7) และหลังจากสอนบทสวดข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายจบแล้ว พระองค์ทรงกำชับว่า “ถ้าท่านให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะประทานอภัยแก่ท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่านเช่นเดียวกัน” (มธ 6:14-15)

นักบุญยากอบสอนว่า “ผู้ใดที่ไม่แสดงความเมตตาตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ จะถูกพิพากษาโดยปราศจากความเมตตาตากรุณาเช่นเดียวกัน ผู้ที่แสดงความเมตตาตากรุณาจะไม่เกรงกลัวการพิพากษา” (ยก 2:13)

2. **สิ่งที่เราให้อภัยแก่เพื่อนมนุษย์เทียบกันไม่ได้เลยกับสิ่งที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่เรา**

ในนิทานเปรียบเทียบ ผู้รับใช้เป็นหนี้สิน 10,000 ตะลันต์ (talanton – ตาลานตอน) ในขณะที่บประมาณรายรับของแคว้นกาลิลีทั้งแคว้นตกปีละ 300 ตะลันต์เท่านั้น เท่ากับว่าจำนวนหนี้ของผู้รับใช้คนนั้นมีมากกว่าที่กษัตริย์ของแคว้นหนึ่งจะจ่ายคืนได้เสียอีก !

ส่วนหนี้ของเพื่อนผู้รับใช้มีเพียง 100 เหริยญ (dēnaron – เดนาริออน) น้อยกว่าหนี้ที่กษัตริย์ยกให้เกือบห้าแสนเท่า !

ฟังดูเหมือนเวอร์ !

แต่หนี้ที่พระเจ้าทรงยกให้แก่เรานั้นมันมากกว่า 10,000 ตะลันต์มากนัก เพราะ **บาปของเราทำให้พระบุตรแต่เพียงพระองค์เดียวของพระเจ้าต้องสิ้นพระชนม์**

ชีวิตของพระบุตรจะมีมนุษย์หน้าไหนชดใช้ไหว ?

ก็ในเมื่อพระองค์ยังให้อภัยเราได้ เราจะให้อภัยเพื่อนมนุษย์ด้วยตนเองไม่ได้ เชียวหรือ ?

**ถ้าไม่ได้ก็ไม่ต้องหวังความเมตตาจากพระเจ้า !**